ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 24ης Απριλίου 1996 *

Στην υπόθεση C-87/95 P,

Cassa Nazionale di Previdenza ed Assistenza a favore degli Avvocati e Procuratori (CNPAAP), εκπροσωπούμενο από τους Pietro Adonnino, Mario Sanino, Maurizio de Stefano και Alberto Colabianchi, δικηγόρους Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Marianne Goebel, 1, rue François Faber,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο την αναίρεση της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) της 11ης Ιανουαρίου 1995 στην υπόθεση T-116/94, Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori κατά Ευμβουλίου (Συλλογή 1995, σ. II-1),

όπου ο έτερος διάδικος είναι το:

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τους Rüdiger Bandilla, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και Antonio Lucidi, μέλος της Νομικής

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, P. J. G. Kapteyn και J. L. Murray (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Μαρτίου 1995, το αναιρεσείον άσκησε αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 11ης Ιανουαρίου 1995 στην υπόθεση T-116/94, Cassa Nazionale di Previdenza ed Assistenza a favore degli Avvocati e Procuratori κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1995, σ. II-1) (στο εξής: προσβαλλομένη διάταξη), κατά το μέτρο που με αυτήν απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή του περί ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 3604/93 του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1993, για τον προσδιορισμό των εννοιών που είναι αναγκαίες για την εφαρμογή της απαγορεύσεως της προνομιακής προσβάσεως που αναφέρεται στο άρθρο 104 Α της Συνθήκης (ΕΕ L 332, σ. 4, στο εξής: κανονισμός 3604/93), και, επικουρικώς, τη μερική ακύρωση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση, του κανονισμού 3604/93.

2 Το άρθρο 104 Α της Συνθήκης ΕΚ ορίζει:

«1) Απαγορεύεται κάθε μέτρο που θεσπίζει προνομιακή πρόσβαση των κοινοτικών οργάνων ή οργανισμών, των κεντρικών κυβερνήσεων, των περιφερειακών, τοπικών ή άλλων δημόσιων αρχών, των άλλων οργανισμών δημοσίου δικαίου ή των δημόσιων επιχειρήσεων των κρατών μελών στα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, εφόσον δεν υπαγορεύεται από λόγους προληπτικής εποπτείας.

2) Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με τη διαδικασία του άρθρου 189 Γ, προσδιορίζει, πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994, τους ορισμούς για την εφαρμογή της απαγόρευσης που αναφέρεται στην παράγραφο 1.»

3 Στις 13 Δεκεμβρίου 1993 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 3604/93, στον οποίο περιλαμβάνεται ο ορισμός των εξής εννοιών: «μέτρο που θεσπίζει προνομιακή πρόσβαση» (άρθρο 1), «λόγοι προληπτικής εποπτείας» (άρθρο 2), «δημόσια επιχείρηση» (άρθρο 3) και «χρηματοπιστωτικά ιδρύματα» (άρθρο 4).

4 Το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 3604/93 ορίζει ότι δεν θεωρούνται ως «χρηματοπιστωτικά ιδρύματα» για τους σκοπούς του άρθρου 104 Α της Συνθήκης:

«— η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και οι εθνικές κεντρικές τράπεζες,

— οι χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες των ταχυδρομείων, εφόσον αποτελούν τμήμα του τομέα της "δημόσιας διοικήσεως", ο οποίος ορίζεται σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Σύστημα Ολοκληρωμένων Οικονομικών Λογαριασμών (ΕΣΟΛ), ή εφόσον η κύρια δραστηριότητά τους είναι να ενεργούν ως χρηματοπιστωτικοί φορείς της δημόσιας διοικήσεως,

και

— τα ιδρύματα που αποτελούν τμήμα του τομέα της "δημόσιας διοικήσεως", ο οποίος ορίζεται σύμφωνα με το ΕΣΟΛ, ή των οποίων το παθητικό αντιστοιχεί εξ ολοκλήρου σε ένα δημόσιο χρέος».

5 Το σημείο 241 της δεύτερης εκδόσεως του Ευρωπαϊκού Συστήματος Ολοκληρωμένων Οικονομικών Λογαριασμών (στο εξής: ΕΣΟΛ), που θεσπίστηκε από την Eurostat, ορίζει ότι ο τομέας του «δημοσίου» περιλαμβάνει τρεις υποτομείς, δηλαδή κεντρική διοίκηση, τοπική αυτοδιοίκηση και οργανισμούς κοινωνικής ασφαλίσεως. Ο τελευταίος αυτός υποτομέας ορίζεται, στα σημεία 244 και 245 του ΕΣΟΛ, ως περιλαμβάνων «όλες τις κεντρικές και τοπικές θεσμικές μονάδες η κύρια δραστηριότητα των οποίων είναι να προσφέρουν κοινωνικές παροχές και οι κύριοι πόροι των οποίων προέρχονται από υποχρεωτικές κοινωνικές εισφορές που καταβάλλονται από άλλες μονάδες. Αυτός ο υποτομέας περιλαμβάνει συγκεκριμένα τα αυτόνομα συνταξιοδοτικά ταμεία και άλλα ασφαλιστικά ιδρύματα όταν τα ασφάλιστρα που καταβάλλονται καθορίζονται ανεξάρτητα από την ατομική έκθεση στον κίνδυνο».

6 Το αναιρεσείον είναι ένας δημόσιος οργανισμός στον οποίο εγγράφονται υποχρεωτικώς οι δικηγόροι που ασκούν αδιαλείπτως το επάγγελμά τους στο ιταλικό έδαφος. Από την προσβαλλομένη διάταξη προκύπτει ότι ο εν λόγω οργανισμός είχε καταταγεί, με τον ιταλικό νόμο αριθ. 70, της 20ής Μαρτίου 1975 (*GURI* αριθ. 87, της 2ας Απριλίου 1975), μεταξύ των δημοσίων οργανισμών που διαχειρίζονται υποχρεωτικά συστήματα προνοίας και αρωγής. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται, δυνάμει του άρθρου 12 του νομοθετικού διατάγματος αριθ. 155, της 20ής Μαΐου 1993, όπως τροποποιήθηκε με τον κυρωτικό νόμο αριθ. 243, της 19ης Ιουλίου 1993 (*GURI* supplemento ordinario αριθ. 204 της 31ης Αυγούστου 1993), να επενδύσουν, για τα έτη 1993, 1994 και 1995, σε τοκοφόρο τρέχοντα λογαριασμό, δεσμευμένο για πέντε έτη στην Tresoreria centrale dello Stato (κεντρικό δημόσιο ταμείο του κράτους), ποσό ίσο προς το 25 % των εσόδων που προέρχονται από τις εισπραχθείσες κατά το έτος αναφοράς πάσης φύσεως εισφορές.

7 Στις 4 Δεκεμβρίου 1993 το αναιρεσείον ζήτησε από το Συμβούλιο να διευκρινίσει ότι η διατυπούμενη στο άρθρο 104 Α, παράγραφος 1, της Συνθήκης απαγόρευση εφαρμόζεται επίσης στους οργανισμούς που διαχειρίζονται υποχρεωτικά συστήματα πρόνοιας και αρωγής.

8 Στις 13 Δεκεμβρίου 1993 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 3604/93, ο οποίος άρχισε να ισχύει από την 1η Ιανουαρίου 1994. Το αναιρεσείον, ως δημόσιος οργανισμός που διαχειρίζεται σύστημα υποχρεωτικής προνοίας και αρωγής, θεωρεί ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, εμπίπτει στον ορισμό των «ιδρυμάτων που αποτελούν τμήμα του τομέα της δημόσιας διοίκησης» του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση, του εν λόγω κανονισμού και ότι, κατά συνέπεια, δεν ισχύει ως προς αυτό η απαγόρευση της προνομιακής προσβάσεως στα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα που προβλέπεται από το άρθρο 104 Α, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

9 Στις 22 Μαρτίου 1994 το αναιρεσείον άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ακυρώσεως για τον λόγο ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση, του κανονισμού 3604/93 το κατέτασσε μεταξύ των ιδρυμάτων που αποτελούν τμήμα του τομέα της «δημόσιας διοίκησης», όπως προσδιορίζεται σύμφωνα με το ΕΣΟΛ, και, κατά συνέπεια, το απέκλειε από την κατηγορία των «χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων» κατά την έννοια του άρθρου 104 Α, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

10 Κατά της προσφυγής αυτής το Συμβούλιο προέτεινε, στις 30 Μαΐου 1994, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ένσταση απαραδέκτου.

11 Στις 8 Αυγούστου 1994 το Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri, το Cassa nazionale del notariato και το Cassa nazionale di previdenza ed assistenza per gli ingegneri e gli architetti liberi professionisti υπέβαλαν, σύμφωνα με το άρθρο 115 του εν λόγω Κανονισμού Διαδικασίας, αίτηση παρεμβάσεως υπέρ του προσφεύγοντος. Στις 9 Αυγούστου 1994 η Επιτροπή υπέβαλε αίτηση παρεμβάσεως υπέρ του Συμβουλίου.

Η προσβαλλομένη διάταξη

12 Στις 11 Ιανουαρίου 1995 το Πρωτοδικείο εξέδωσε, δυνάμει του άρθρου 111 του Κανονισμού του Διαδικασίας, την προσβαλλομένη διάταξη.

13 Πρώτον, το Πρωτοδικείο υπέμνησε ότι το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης εξαρτά το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά κανονισμού από την προϋπόθεση ότι η προσβαλλομένη πράξη συνιστά, στην πραγματικότητα, απόφαση που αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά. Όμως, εφόσον οι ορισμοί που περιλαμβάνονται στον κανονισμό 3604/93 διατυπώνονται με γενικούς και αόριστους όρους, παράγοντας επομένως έννομα αποτελέσματα για οριζόμενες, κατά τρόπο γενικό και αόριστο, κατηγορίες επιχειρήσεων και ιδρυμάτων, η επίδικη πράξη πρέπει να θεωρηθεί ως έχουσα γενικό και κανονιστικό περιεχόμενο. Ακόμη και αν αποδεικνυόταν ότι τα υποκείμενα δικαίου στα οποία εφαρμόζεται το άρθρο 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση, του κανονισμού 3604/93 μπορούσαν να εξατομικευθούν κατά το χρονικό σημείο της εκδόσεως της πράξεως, η κανονιστική φύση της εν λόγω διατάξεως δεν θα ετίθετο εντούτοις υπό αμφισβήτηση, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι αφορά μόνον αντικειμενικές νομικές ή πραγματικές καταστάσεις (σκέψεις 21 έως 25).

14 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι, καίτοι μια πράξη η οποία, λόγω της φύσεως και του περιεχομένου της, έχει κανονιστικό χαρακτήρα μπορεί να αφορά ατομικώς ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ώστε η εν λόγω πράξη να μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικώς ένα τέτοιο πρόσωπο, πρέπει να το θίγει ως προς τη νομική θέση του λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη μιας αποφάσεως. Όμως, η απαγόρευση προνομιακής προσβάσεως στα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, όπως διατυπώνεται στο άρθρο 104 Α, παράγραφος 1, της Συνθήκης, αφορά μόνον τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, το δε άρθρο 104 Α, παράγραφος 2, στο οποίο στηρίζεται ο κανονισμός 3604/93, απονέμει στο Συμβούλιο αρμοδιότητα μόνο για να διευκρινίσει τους ορισμούς των εννοιών που χρησιμοποιούνται στην παράγραφο 1 και όχι για να επεκτείνει την απαγόρευση αυτή σε μη χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Το γεγονός ότι το αναρεσείον υπόκειται σε υποχρεωτική εισφορά σύμφωνα με το ιταλικό δίκαιο και ότι ενημέρωσε εγγράφως το Συμβούλιο σχετικά με την κατάστασή του πριν από την έκδοση του κανονισμού 3604/93 δεν είναι δυνατό να το χαρακτηρίζει σε σχέση προς κάθε άλλη επιχείρηση ή ίδρυμα, εφόσον βρίσκεται σε παρόμοια κατάσταση με εκείνη κάθε άλλου μη χρηματοπιστωτικού ιδρύματος ή κάθε άλλης μη χρηματοπιστωτικής επιχειρήσεως, για την οποία η παρούσα ή μελλοντική νομοθεσία κράτους μέλους προβλέπει ή θα μπορούσε να προβλέψει προνομιακή πρόσβαση (σκέψεις 26 έως 28).

15 Όσον αφορά την επικουρική θέση του αναιρεσείοντος ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση, του κανονισμού 3604/93 το αφορά ατομικώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η διάταξη αυτή το αφορά μόνον υπό την αντικειμενική του ιδιότητα ως δημοσίας διοικήσεως. Επομένως, η εν λόγω διάταξη

απευθύνεται, κατά τρόπο αόριστο και γενικό, και σε οποιοδήποτε άλλο ίδρυμα ή επιχείρηση που ανήκει στον τομέα της «δημοσίας διοικήσεως», όπως ορίζεται με επίσης αορίστους και γενικούς όρους από το ΕΣΟΛ. Επομένως, το αναιρεσείον δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι το αφορούν ατομικώς είτε ο κανονισμός 3604/93 είτε το άρθρο του 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση (σκέψεις 29 έως 31).

16 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσφυγή ήταν προδήλως απαράδεκτη και ότι παρείλκε απόφαση επί των αιτήσεων παρεμβάσεως (σκέψη 32).

Οι προβληθέντες από τους διαδίκους ισχυρισμοί

17 Προκαταρκτικώς, το αναιρεσείον διευκρινίζει ότι με την αίτησή του ζητεί να αναιρεθεί η προσβαλλομένη διάταξη κατά το μέτρο που μ' αυτήν απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή του περί ακυρώσεως του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση, του κανονισμού 3604/93, κατά το μέτρο που αυτό ορίζει ότι δεν θεωρούνται ως χρηματοπιστοτικά ιδρύματα τα ιδρύματα «που αποτελούν τμήμα του τομέα της "δημόσιας διοίκησης" ο οποίος ορίζεται σύμφωνα με το ΕΣΟΛ».

18 Προς στήριξη των αιτημάτων του για την αναίρεση της προσβαλλομένης διατάξεως, το αναιρεσείον προβάλλει τέσσερις, κατ' ουσίαν, λόγους αναιρέσεως.

19 Πρώτον, παραπέμπει στα επιχειρήματα που προέβαλε με το δικόγραφο της προσφυγής καθώς και τις παρατηρήσεις που κατέθεσε στο Πρωτοδικείο σχετικά με την προταθείσα από το Συμβούλιο ένσταση απαραδέκτου.

20 Δεύτερον, το αναιρεσείον εκθέτει ότι το Συμβούλιο, πριν υιοθετήσει τους ορισμούς που ήσαν αναγκαίοι για την εφαρμογή της απαγορεύσεως του άρθρου 104 Α, παράγραφος 1, της Συνθήκης, όφειλε να αναλύσει τις διάφορες έννοιες που υφίσταντο σχετικά με τη δημόσια διοίκηση και τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και να τις προσδιορίσει τηρώντας τον σκοπό του άρθρου 104 Α της Συνθήκης. Όμως, το Συμβούλιο προσδιόρισε τα μη χρηματοπιστωτικά ιδρύματα εν αναφορά προς το ΕΣΟΛ, έγγραφο με το οποίο έχουν εισαχθεί κοινά στα κράτη μέλη στατιστικά κριτήρια και το οποίο εφαρμόζεται σε προαιρετική βάση εφόσον δεν είναι δεσμευτικό και στερείται παντελώς, όπως είναι επόμενο, νομικής φύσεως. Κατά συνέπεια, ο ορισμός αυτός δεν είναι σύμφωνος προς τον σκοπό του άρθρου 104 Α, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Καταρχάς, οι οργανισμοί κοινωνικής ασφαλίσεως δεν ενεργούν ως χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Ακολούθως, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η νομική φύση του οργανισμού προνοίας, υπό την έννοια ότι οι αυτόνομοι οργανισμοί πρέπει να βρίσκονται σε διαφορετική θέση σε σχέση με τη δημόσια διοίκηση. Τέλος, αυτό το κριτήριο νομικής διακρίσεως αντικατοπτρίζεται στην οικονομικού χαρακτήρα διάκριση μεταξύ των οργανισμών κοινωνικής ασφαλίσεως των οποίων το παθητικό αποτελεί σε δημόσιο χρέος και εκείνων των οποίων το παθητικό είναι παντελώς ανεξάρτητο του δημοσίου χρέους. Το αναιρεσείον καταλήγει ότι ο ορισμός της δημοσίας διοικήσεως που χρησιμοποιείται από το Συμβούλιο για τον προσδιορισμό των μη χρηματοπιστωτικών, κατά την έννοια του κανονισμού 3604/93, ιδρυμάτων δεν είναι συμβατός με τη διδομένη από το άρθρο 104 Α, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ εντολή.

21 Τρίτον το αναιρεσείον φρονεί ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση, του κανονισμού 3604/93 περιλαμβάνει, στην πραγματικότητα, την απόφαση να χρησιμοποιηθεί ο ορισμός της δημοσίας διοικήσεως που περιλαμβάνεται στο ΕΣΟΛ ως κριτήριο επιτρέπον τον αποκλεισμό του από την κατηγορία των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και τη μη διαφοροποίηση της καταστάσεώς του στο πλαίσιο του προσδιορισμού των μη χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων. Κατά το αναιρεσείον, η απόφαση αυτή, η οποία ελήφθη χωρίς να ληφθεί υπόψη η ιδιάζουσα νομική του φύση και η ύπαρξη υποχρεωτικής κατά το ιταλικό δίκαιο εισφοράς, και τούτο παρά το γεγονός ότι τα στοιχεία αυτά είχαν γνωστοποιηθεί στο Συμβούλιο εγκαίρως, αποτελεί απόφαση η οποία, καθώς συνεπάγεται επιζήμια για τις δραστηριότητές του αποτελέσματα, το αφορά άμεσα και ατομικώς κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ.

22 Τέταρτον, το αναιρεσείον ισχυρίζεται ότι, η απόρριψη της αιτήσεώς του αναιρέσεως θα συνεπαγόταν προσβολή των δικαιωμάτων του άμυνας, και τούτο λόγω της ανυπαρξίας αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον των εθνικών

δικαστηρίων. Πράγματι, λόγω της γενικευμένης και οφειλόμενης σε διαρθρωτικούς λόγους καθυστερήσεως που παρατηρείται στις εκδικαζόμενες από τα αρμόδια δικαστήρια υποθέσεις, το ιταλικό δικαιοδοτικό σύστημα δεν διασφαλίζει την επαρκή προστασία των ιδιωτών. Αυτή η έλλειψη αποτελεσματικής ένδικης προστασίας θίγει σοβαρώς την αποτελεσματικότητα της διαδικασίας δικαστικού ελέγχου των πράξεων των οργάνων της Κοινότητας, όπως η διαδικασία αυτή έχει επιβληθεί από τη Συνθήκη και την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών.

23 Με το υπόμνημά του απαντήσεως, το Συμβούλιο ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως.

24 Πρώτον, το Συμβούλιο διαπιστώνει ότι το αναιρεσείον δεν προέβαλε κανένα νομικό επιχείρημα από το οποίο μπορεί να καταδειχθεί ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το κοινοτικό δίκαιο όταν κήρυξε την προσφυγή απαράδεκτη ή με το οποίο να τίθεται υπό αμφισβήτηση το βάσιμο της νομολογίας του Δικαστηρίου επί της οποίας στηρίχθηκε το Πρωτοδικείο.

25 Δεύτερον, οι αιτιάσεις που το αναιρεσείον προσάπτει στο Συμβούλιο όσον αφορά την έκδοση του κανονισμού 3604/93 δεν αρκούν για να κριθεί η προσφυγή παραδεκτή.

26 Τρίτον, η επιχειρηματολογία του αναιρεσείοντος κατά την οποία η επίδικη διάταξη το αφορά άμεσα και ατομικώς έχει ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, το οποίο και την απέρριψε. Εξάλλου, η επιχειρηματολογία αυτή δεν περιλαμβάνει κανένα νέο στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση το βάσιμο της εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου.

27 Τέταρτον, τα επιχειρήματα που αντλούνται από την προβαλλόμενη ανυπαρξία αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων δεν

μπορούν να δικαιολογήσουν το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης όταν δεν συντρέχουν τα κριτήρια ενός τέτοιου παραδεκτού. Εξάλλου, το απαράδεκτο μιας τέτοιας προσφυγής ουδόλως σημαίνει ότι το αναιρεσείον δεν διαθέτει κάποιο άλλο ένδικο μέσο, ιδίως στο πλαίσιο του άρθρου 177 της Συνθήκης.

Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

28 Το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης και δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν μια αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

Όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως

29 Όπως προκύπτει από το άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου καθώς και από το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, στην αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιγράφονται κατά τρόπο σαφή τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη της αιτήσεως για την αναίρεση αυτής.

30 Κατα πάγια νομολογία, δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό· πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που, σύμφωνα με το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του

τελευταίου (βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-62/94 P, Turner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3177, σκέψη 17).

31 Προκειμένου περί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι το αναιρεσείον, παραπέμποντας στα επιχειρήματα που είχε ήδη προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν προέτεινε επιχειρήματα από τα οποία να καταδεικνύεται ότι το τελευταίο υπέπεσε, κατά την εκτίμησή του, σε νομική πλάνη. Επομένως, αυτός ο λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος.

Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως

32 Ο δεύτερος λόγος, ο οποίος αντλείται από το προβαλλόμενο ασυμβίβαστο μεταξύ της εντολής που έχει δοθεί στο Συμβούλιο από το άρθρο 104 Α, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ και του περιεχομένου του κανονισμού 3604/93, αφορά αποκλειστικώς την ουσία της υποθέσεως. Κατά συνέπεια, είναι προδήλως άσχετος με το παραδεκτό της προσφυγής και πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον τρίτο λόγο αναιρέσεως

33 Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από το γεγονός ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση, του κανονισμού 3604/93 αποτελεί στην πραγματικότητα απόφαση αφορώσα το αναιρεσείον άμεσα και ατομικά, πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι με την απόφαση του της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829), το Δικαστήριο έκρινε ότι

ο όρος «απόφαση» που περιλαμβάνεται στο άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, το οποίο έχει καταστεί το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, πρέπει να νοηθεί υπό την τεχνική έννοια που προκύπτει από το άρθρο 189 της ίδιας Συνθήκης και ότι το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ μιας πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα και μιας αποφάσεως κατά την έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου πρέπει να αναζητηθεί στη γενική ή όχι ισχύ της εν λόγω πράξεως.

34 Επιπλέον, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, η δυνατότητα προσδιορισμού, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται μια πράξη δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τον κανονιστικό χαρακτήρα της τελευταίας (βλ. τη διάταξη της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, καθώς και την παρατιθέμενη σ' αυτή νομολογία).

35 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι οι ορισμοί που έχουν υιοθετηθεί με τον κανονισμό 3604/93, ορισμοί που είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, παράγοντας έτσι έννομα αποτελέσματα για κατηγορίες επιχειρήσεων και ιδρυμάτων προσδιοριζόμενες κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο και, ως εκ τούτου, για καθεμιά απ' αυτές τις επιχειρήσεις και ιδρύματα, πρέπει να θεωρηθούν ως έχοντες γενική και κανονιστική ισχύ. Έστω και αν αποδεικνυόταν ότι τα υποκείμενα δικαίου στα οποία εφαρμόζεται το άρθρο 4, παράγραφος 2, τελευταία περίπτωση, του κανονισμού 3604/93 μπορούσαν να εξατομικευθούν κατά τον χρόνο της εκδόσεώς του, παρ' όλ' αυτά, τούτο ουδόλως θα έθετε υπό αμφισβήτηση τον κανονιστικό του χαρακτήρα, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο εν λόγω κανονισμός αφορά μόνον αντικειμενικές, νομικές ή πραγματικές, καταστάσεις.

36 Έστω και αν, όπως το Πρωτοδικείο ορθώς επισήμανε, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι μια κανονιστικού χαρακτήρα διάταξη μπορεί, υπό ορισμένες περιστάσεις, να αφορά ατομικώς ορισμένους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες (βλ. την απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19), δεν είναι, ωστόσο, δυνατόν, στην υπό κρίση υπόθεση, να γίνει επίκληση της νομολογίας αυτής εφόσον, αντίθετα προς τις αμφισβητούμενες σ' εκείνες τις υποθέσεις πράξεις, η προσβαλλομένη διάταξη δεν προσέβαλε κανένα ειδικό, κατά την έννοια της νομολογίας αυτής, δικαίωμα του αναιρεσείοντος.

37 Υπό τις συνθήκες αυτές, και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως

38 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο που το αναιρεσείον αντλεί από την οφειλόμενη σε διαρθρωτικούς λόγους και ενδημική καθυστέρηση που διαπιστώνεται στην εκδίκαση των ενώπιον των αρμοδίων εθνικών δικαστηρίων υποθέσεων, διαπιστώνεται ότι ένα τέτοιο γεγονός, έστω και αν υποτεθεί αποδεδειγμένο, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τροποποίηση του συστήματος ενδίκων μέσων και διαδικασιών που έχει καθιερωθεί από τα άρθρα 173, 177 και 178 της Συνθήκης με σκοπό να ανατεθεί στο Δικαστήριο ο έλεγχος της νομιμότητας των πράξεων των οργάνων. Ένα τέτοιο γεγονός σε καμιά περίπτωση δεν επιτρέπει να θεωρούνται παραδεκτές προσφυγές ακυρώσεως ασκούμενες από φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να λάβει υπόψη μια τέτοια περίσταση στην προσβαλλομένη διάταξη (βλ. την προπαρατεθείσα διάταξη Asocarne κατά Συμβουλίου, σκέψη 26).

39 Επομένως και ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

40 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το αναιρεσείον ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει το αναιρεσείον στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 24 Απριλίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

Κ. Ν. Κακούρης